

L'UBO OLACH

ADVOKÁT

NADEMNÍ PT

Aj keď sa čitateľom možno bude zdať, že niektoré príbehy opísané v knihe sú pravdivé, nie je to tak. Všetky postavy románu, či firmy, ktoré na stránkach vystupujú, sú vymyslené. Akékoľvek súvislosti s uvedenými menami firiem alebo osobností, ktoré v knižke uvádzam, sú náhodné a nezodpovedajú realite.

Ľubo Olach

ADVOKÁT

Rád by som poďakoval všetkým, ktorí mi pri písaní tejto knižky pomohli, dali mi cenné rady, priateľsky ma povzbudili a pridali inšpiráciu. Sú to predovšetkým moja manželka Marika, syn Ľubomír, dcéra Zuzka, zať Jožko, nevesta Janka a brat Miloslav.

Touto cestou by som chcel zvlášť poďakovať za podporu filantropovi Martinovi Katriakovi.

L'ubo Olach

ADVOKÁT

*Žiaľ, aj u nás má bohyňa spravodlivosti Themis
často zaviazané oči!*

© Ľubo Olach, 2018
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2018
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2018
Design © Katarína Marenčinová, 2018
Jazyková úprava Sylvia Sachs
734. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0299-8 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0300-1 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0301-8 (ePub)

I. ČASŤ

KAUCIA

Nezadržateľne sa chýlilo k víkendu, keď tesne pred štvrtou hodinou poobede zazvonil v advokátskej kancelárii doktora Adama Sýkora telefón. Sekretárka s nechufou zdvihla slúchadlo.

„Advokátska kancelária doktora Sýkora, pri telefóne Svetlana Majerová,“ ozvala sa naučeným milým hlasom. „Ako vám môžem pomôcť?“

„Dobrý deň prajem, som manželka Petra Soloviča, Mária. Potrebujem súrne hovoriť s pánom doktorom Sýkorom.“

„Žiaľ, pán doktor má dôležité rokovanie. Teraz nemôže prísť k telefónu. Čo mu môžem odkázať?“

„Povedzte mu, prosím, moje meno a že potrebujem s ním veľmi súrne hovoriť ohľadom môjho muža, ktorého pred pár minútami odvieďla polícia. Stihol mi len povedať, aby som ihneď volala pánovi doktorovi. Z čoho ho ale obviňujú, neviem.“

„Vy ste manželka Petra Soloviča, toho majiteľa komplexu hotelov Panónia? Áno? Tak skúsím pána doktora vyrušiť. Počkejte, prosím, pri telefóne.“

Opatrne otvorila dvere na rokovacej miestnosti. V ruke mala papierik, na ktorom mala napísané, kto ho volá a prečo, a s otázkou, čo má pani Solovičovej odkázať.

„Svetlanka, práve končíme, takže jej povedzte, nech mi nechá svoje telefónne číslo a že do desiatich minút jej zavolám.“

Po odchode klienta išiel doktor Sýkora do svojej kancelárie a skôr, než vytočil číslo pani Solovičovej, sa zamyslel. Hm, Peter mi nič nespomínal, že by mal nejaké problémy s políciou. Pravda, v tých hoteloch sa všeličo deje, a tak sa možno do niečoho zaplietol. No uvidím, v čom chlapec lieťa, a podľa toho budem postupovať.

„Ruky bozkávam, pani Mária, som doktor Sýkora a Peter je môj dobrý kamarát. Tak čo sa deje? Naozaj neviete nič konkrétne, prečo Petra zobrali?“

„Nie, pán doktor, ale naliehavo ma žiadal, aby som vám hneď zavolať, a chce, aby ste ho zastupovali.“

„Hm, to je teda vážne, ale pre Petra to, samozrejme, rád spravím. Hneď sa idem informovať, kde ho policajti držia, aby som sa s ním mohol porozprávať. Predovšetkým však musím zistiť, z čoho ho vyšetrovateľ obviňuje. Potom sa k veci môžeme spoločne postaviť.“

„Ďakujem, pán doktor, za ochotu. A dúfam, že do večera bude doma.“

„No to vám, pani Mária, teraz nemôžem sľúbiť, ale urobím všetko pre to, aby sa tak stalo. Keď budem niečo vedieť, hneď vám zavolám. Však Peter je môj dobrý golfový kamarát. Zatiaľ sa držte. Uvidíte, že všetko sa vysvetlí.“

Nato položil telefón, aby vzápätí vytiahol mobil a vytočil číslo majora Dušana Prašného z kriminálky.

„Ahoj, Dušan, vieš, prečo volám? Áno? Môžeme sa tak o pol hodiny stretnúť na starom mieste? Áno? Fajn. Dohodnuté.“

X X X

„Nazdar, Dušan! Povieš mi, z čoho je Solovič obvinený? Je to vážne?“

„No, lietajú v tom drogy a to je vždy prúser. Vyšetrovateľ mu dáva za vinu, že Albánci v prenajatých priestoroch jeho hotela Hviezda, na Hviezdoslavovom námestí v Bratislave, vyrábali drogy. On tvrdí, že o tom nevedel, ale našiel sa svedok, ktorý hovorí, že za to od nich bral peniaze. Dôkazy nie sú stopercentné, ale budeš mať čo robiť, aby si ho z toho vysekal. Keď chceš ísť za ním, tak je v známej budove Prezídia Policajného riaditeľstva na Račianskej ulici 45. To máš odtiaľto len na skok. Takže vieš, čo si chceš, a môžeš sa pustiť do roboty, ja už musím ísť.“ Nato zatiahol okienko na svojej čiernej Škode Superb a pomaly sa pohol z parkoviska pri Lidli neďaleko Zváračského ústavu na Račianskej ulici.

Hm, zadumane rozmýšľal Sýkora, je to horšie, ako som si myslel. No nič, idem tam, keď som už tak blízko. Do kancelárie na Steinerovej ulici, ktorá je takmer oproti Justičáku,

pôjdem neskôr, aj keď by som tam mal ísť, keďže ma tam čaká klient. Zavolám Svetlanke, nech ma ospravedlní s tým, že schôdzku prehodí na nejaký zajtraší voľný termín. Zaparkujem auto a vyberiem sa za vyšetrovateľom, aby mi dal Petrov spis na preštudovanie. Potom pôjdem za ním. Skôr však, ako začnem pracovať, dám si vo svojej kancelárii kávičku. Pri jej popíjaní sa nad prípadom trochu zamyslím a určím si, ako budem ďalej postupovať.

Po príchode do kancelárie požiadal Svetlanu o preso. Potom si sadol do mohutného, elegantného koženého kresla pochádzajúceho z devätnásteho storočia, pozrel na veľké stojace klasické hodiny, aby zistil, ako je na tom s časom, a nato zavola domov, že dnes príde neskôršie, lebo má nový, naliehavý prípad. Po vari tridsiatich minútach uvažovania vstal z kresla, obliekol si plášť a vydal sa za klientom. V budove Prezídia ho už všetci dobre poznali. Služba ho kontrolovala len formálne. Keď chcel pred policajtmí otvoriť kufrík, strážmajster len na neho kývol, že môže ísť ďalej. Jeho kroky následne viedli do zadného traktu, kde sa nachádzajú cely predbežného zadržia. V jednej z nich bol aj Solovič. Pravda, predtým ešte zašiel za vyšetrovateľom, aby mu dal jeho spis k nahliadnutiu. Po jeho preštudovaní si vzdychol, lebo vedel, že svojho klienta len tak z toho nedostane.

„Ahoj, Peter,“ srdečne ho pozdravil Sýkora. „Dávaš mi v piatok predvečerom zabráť,“ s úsmevom dodal a vytiahol si pritom poznámky, ktoré si urobil pri študovaní spisu. „No nevádi, však spolu sme odohrali a vyhrali nejednu partiu golfu, takže teraz spolu zvládneme aj túto tvoju kauzu. Teraz mi povedz, ako to vidíš ty, a potom to skonfrontujeme s obvinením, ktoré proti tebe vzniesol vyšetrovateľ. Počúvam ťa. No a ešte niečo. Pre tvoju obhajobu je veľmi dôležité, aby som vedel celú pravdu, inak sa môžeme pred súdom, ak by k tomu došlo, dostať do problémov.“

„Asi pred polrokom,“ začal pomaly rozprávať Solovič, „prišiel za mnou jeden známy s prosbou, že by pre priateľa chcel prenajať na dlhší čas apartmán na poslednom poschodí hotela Hviezda. Spýtal som sa ho, prečo chodí pre takúto samozrejmú za mnou. Predsa na recepcii ho-

tela mu s radosťou vyhovejú, ak bude apartmán voľný. Na to mi povedal, že je to pre jeho kamaráta z Albánska a že v niektorých hoteloch neradi vidia ľudí z tejto krajiny. Keď som sa ho opýtal, čím sa zapodieva, čo robí, povedal mi, že zastupuje akúsi nemeckú maklérsku firmu. Slúbil som mu, že teda do hotela zatelefonujem a vec vybavím. Potom sme prehodili ešte niekoľko neformálnych viet a tým to pre mňa všetko skončilo.“

„Takže si do toho hotela volal s tým, aby tomu Albáncovi dali apartmán, o ktorý si požiada?“

„Áno, ale to bolo všetko. Už som sa viac o neho nezaujímal a ani som ho nevidel.“

„Nedostával si od neho žiadne peniaze?“

„Nie, však som ti povedal, že ja som sa s ním nikdy nestretol.“

„Svedok však tvrdí, že si od neho dostával pravidelne „nájomné“, teda mimo toho, čo platil v hoteli, a to na tvoj tajný súkromný účet v Monaku.“

„To by som v tom kniežactve musel mať najskôr svoj účet a na ňom peniaze od toho Albánca. Pravda, v Monaku síce účet mám, ale nie je tajný.“

„Otázka je, či sa tam naozaj niečo kompromitujúce nenájde, ak sudca povolí vyšetrovateľovi sa naň pozrieť.“

„No mám tam pomerne slušnú sumu,“ rýchle dodal Solovič, „ale len z daňových dôvodov.“

„Peter, vyšetrovateľovi, ak k tomu príde, budeš musieť vysvetliť, ako si k tým peniazom prišiel. Predpokladám však, že si ich tam neposielal priamo zo Slovenska. Alebo sa mýlim?“

„Nuž, máš pravdu. Prišli tam trochu okľukou,“ ironicky sa pritom usmial, „ale to trestné nie je.“

„Dôležité teraz bude, či ti v kancelárii alebo doma pri domovej prehliadke, v prípade, keď ju sudca nariadi, nenájdu nejaké usvedčujúce materiály.“

„Nemajú mi čo nájsť. A ten svedok, to je kto?“ spýtal sa s viditeľnou obavou. „Ako ho získali? Ako sa volá?“

„Ide o jedného z tých zatknutých Albáncov, ktorý sa rozhodol spolupracovať s políciou. Je to akýsi Ahmed a je dosť mladý. Nemá podľa mňa viac ako tridsať. Jeho dô-

veryhodnosť by sme na súde mohli ľahko napadnúť, ale rozhodujúce bude, či si obhájiš to konto v Monaku. Ak tam vyšetrovateľ nájde sumu, o ktorej on tvrdí, že ťa ňou vyplácali, a pravidelne sa na účte opakuje, tak sa z toho len ťažko dostaneme.“

Kurva, zahrešil v duchu Solovič, to mi odľahlo, že svedkom nie je šéf bandy Ismed. Ten presne vie, na aký účet mi od neho chodili peniaze. A ja som bol natoľko opatrný, že na monacký účet som si od neho nedal nič poslať. Eurá mi chodili do schránkovej firmy na Cypre, odtiaľ som ich previedol na účet do ďalšej schránkovej firmy na Belize, skadiaľ mi prišlo už stopäťdesiat tisíc eur za poradenskú činnosť pri výbere obchodného partnera pre investície na Karibských ostrovoch. Tu sa kruh uzavrel a môžu si po peniazoch pátrať, koľko chcú.

„Peťo, počúvaš ma? Máš to v tom Monaku naozaj čisté?“

„Jasné! Tam nič nenájdu. Ale dakedy ma tu chcú držať? Nič proti mne nemajú, len udanie od akéhosi Albánca.“

„Hneď sa o to postarám. Vieš, chcel som najskôr s tebou hovoriť, aby som vedel, čo si o obvinení myslíš ty. Teraz, ak je to tak, ako hovoríš, idem za vyšetrovateľom a budem trvať na tom, aby ťa čo najskôr pustili. Pravda, môžu ťa tu podľa zákona držať štyridsaťosem hodín. Proti tomu nemôžem nič robiť, ak sa tak vyšetrovateľ rozhodne. Myslím si ale, že po rozhovore so mnou ťa ešte dnes, najneskoršie zajtra ráno prepustia. Verím však, že raňajkovať už budeš doma.“

„Dúfam, Adam, že máš pravdu, lebo to ti poviem, necítim sa tu dobre. Najradšej by som už odišiel hneď s tebou. Ako to znáša Mária?“

„Hneď po tvojom zadržaní mi podľa tvojich inštrukcií za-telefonovala, preto som za tebou tak rýchle prišiel.“

„No až tak bleskovo to nebolo. Veď tu trčím dobrých päť hodín. Už som si myslel, že si sa na mňa vykašlal.“

„Peťo, veď najskôr som sa musel stretnúť s mojím človekom, aby som vedel, o čo ide. Potom som vyhľadal vyšetrovateľa a až následne som ťa mohol ísť navštíviť a vypočuť ťa. No teraz už idem za vyšetrovateľom, aby som trval na tvojom prepustení. Tak sa maj a bezo mňa nevypovedaj, ak

by to náhodou chceli skúsiť. Máš nárok byť vypočúvaný len za prítomnosti svojho advokáta. Tak sa drž. Ahoj.“

X X X

Vyšetrovateľ, major Roman Ledný, bol na prvý pohľad sympatický človek. Jeho ľudia ho mali radi a u nadriadených bol tiež dobre zapísaný. Okrem toho, že bol inteligentný, mal milú tvár s hlbokými očami, čierne husté vlasy, pevnú výšportovanú postavu, vedel výborne baviť spoločnosť, ale na druhej strane – bol mimoriadne ambiciózny. Keď išlo o jeho kariérny postup, tak na svoje dobré vychovanie zabúdal. To mu zazlievali viacerí jeho starší kolegovia, ktorých v postupe predbehol. Preto keď za ním prišiel doktor Sýkora, netváril sa nadšene. Vedel, že tento renomovaný advokát bude na neho naliehať, aby Soloviča z cely predbežného zadržania prepustil. Uvedomoval si, že nemá dosť dôkazov, aby ho tam držal dlhšie ako štyridsaťosem hodín. No tajne dúfal, že medzitým sa od zatknutých Albáncov dozvie niečo nové, na základe čoho požiada sudcu o uvalenie väzby na Soloviča.

„Pán doktor,“ oslovil Sýkoru naoko milo, „viem, že v rukách nemám najlepšie karty, ale bankár ešte neskončil ich rozdávanie, takže vám vopred oznamujem, že Petra Soloviča si v cele predbežného zadržania zatiaľ nechám. Či bude môcť ísť v nedeľu poobede domov, alebo nie, to sa dozviete včas. Teraz ma, pán doktor, ospravedlňte, lebo mám naliehavú prácu.“ S týmito slovami Sýkoru vyprevadil k dverám a s jemne ironickým úsmevom sa s ním rozlúčil.

Hajzel jeden arogantný, pomyslel si v duchu Sýkora, ja ti to osladím. V rukách nemáš nič, len toho svojho zradného Albánca. Toho ja, ak k tomu príde, poriadne pritlačím k múru, takže súd ho uzná za nedôveryhodného svedka a Soloviča bude musieť oslobodiť. Podľa majorovho správania ale asi nejaké tromfy predsa len má, alebo aspoň si myslí, že má, inak by sa tak záhadne netváril. Pravda, otázne je, ako tie Petrove účty v Monaku naozaj vyzerajú. Neviem, či mi naozaj všetko povedal alebo mi niečo zatajil. Prax mi ale hovorí, že peniaze v tom kniežatstve celkom čisté nebudú.

No uvidíme. Teraz idem konečne domov, natiahnem sa na diván, otvorím si fľašku kvalitného topolčianskeho vína a len tak, pri počúvaní dobrej muziky, budem relaxovať. No ešte predtým musím Solovičovej manželke zavolať a oznámiť jej, že svojho mužíčka nech dnes večer ani zajtra doma nečaká. V telefóne mi síce bude vyplakávať, ale to už patrí k remeslu.

XXX

Advokátska kancelária JUDr. Adama Sýkoru, spol. s r. o. patrila v Bratislave medzi popredné právnické subjekty. Bol jej jediným majiteľom. Zamestnával devätnásť ľudí a to jedenásť advokátov, päť koncipientov, dve sekretárky a svoju asistentku Ivanu Švárnú. Mal prenajaté celé piate poschodie v novo reštaurovanom dome. Kto sem vkročil, videl na prvý pohľad, že tejto právnickej kancelárii sa vodí veľmi dobre. Všade sa leskli parkety z dubového dreva, jednotlivé kancelárie, spolu ich bolo desať, hýrili nielen vkusom, ale aj luxusom. Tomu svedčali aj hodinové sadzby za bežné konzultácie. Prvých šesťdesiat minút stálo klienta tristopäťdesiat eur plus DPH. Potom šéf podľa prípadu, ak ho prijali, stanovil odmenu pre kanceláriu a dal vypracovať zmluvu. Svojich ľudí držal na uzde, ale na druhej strane ich platil veľmi slušne. Oficiálne nemali stanovený pracovný čas, ale domov málokedy chodili pred siedmou večer a ráno už o deviatej mali byť znovu v práci. Síce všetci na tento režim dňa nadávali, ale len potichu. Mladší tam zostávali kvôli platu a tých starších zase živila nádej, že raz by sa mohli stať jeho spoločníkmi.

XXX

Po vydarenom golfovom víkende, ktorý Sýkora strávil v hoteli Internacionál na ihrisku Black Stork vo Velkej Lomnici, sa v pondelok ráno chystal do práce. Do diplomatického kufríka si dal materiály, ktoré sa doma chystal

preštudovať, ale sa k nim kvôli golfu nedostal, obliekol si kvalitný bėžový pásikový oblek, uviazal si kravatu, obul si vyleštené hnedé topánky značky Fiorangelo, zobral kľúče od Mercedesu, výtahom sa zviezol do garáže a z Rače sa v rannej špičke približne o dvadsaťpäť minút dostal do svojej kancelárie.

„Dievčatá pekné,“ oslovil ich hneď pri vstupe do dverí, „čo máme nového? Pán Solovič sa neozval?“

„Nie, zatiaľ nikto nevolal. Je tu nejako podozrivé ticho. Je síce pondelok ráno, ale zvyčajne o takomto čase už všetci bežia na plné obrátky,“ dodala Ivana Švárna. Patrila medzi najstarších zamestnancov kancelárie a bola pravou rukou svojho šéfa. Vedel, že sa na ňu môže spoľahnúť za každých okolností – a tak ju aj platil. Dobre poznala jeho zvyky, ale aj ľudí z brandže, takže jej smelo mohol dať vybaviť veci, ktoré by iný z firmy nezládol.

„Lenka,“ oslovil Sýkora mladú ambicióznú sekretárku, ktorá dialkovo študovala právo a chcela sa stať advokátkou, „o päť minút mi, prosím, zavolajte pani Máriu Solovičovú. Je čudné, že mi jej manžel nezavolať. Predsa ho mali v nedeľu ráno z cely predbežného zadržania pustiť. Žeby sudca súhlasil s jeho daním do vyšetrovacej väzby? Ak je to tak, tak to nevestí nič dobré.“ Pomedzi tento svoj monológ prišiel do svojej pracovne, dal si dole sako, zapol počítač, prezrel si letmo poštu a vzápätí mu Lenka priniesla skvelé presu.

„Pán doktor, idem zavolať pani Solovičovej, pokiaľ ste v pošte nenašli nič dôležitejšie.“

„Dobre, Lenka, zavolajte jej, nech to mám za sebou. Lamentácie hneď na začiatku týždňa, to nie je najlepší vstup do práce.“

„Ruky bozkávam, pani Mária, Peter nie je doma, keď sa mi neohlásil?“

„Práve som sa vám chystala zavolať, že čo sa deje, keďže ste hovorili, že v nedeľu bude doma – a dnes je už pondelok.“

„Pani Mária, idem hneď zistiť, čo sa deje, a potom vám zavolám. Zatiaľ sa držte a čo najrýchlejšie sa s vami spojím.“ No, nič sa nedá robiť, hundral si popod nos, musím sa obliecť a ísť do Justičáku, aby som zistil, ako sa majú veci.

Predtým však, ako odišiel, ohlásil sa u vyšetrovateľa majora Ledného s tým, či môže o dvadsať minút prísť k nemu.

„Dobrý deň, pán major,“ pozdravil sa neutrálnym hlasom Sýkora, „ďakujem vám, že ste ma hneď prijali, a tak, aby som vás zbytočne nezdržoval, prejdem hneď k veci. Pán Solovič, ak sa nemýlim, zostal vo vyšetrovacej väzbe. Môžete mi povedať, na základe čoho dal prokurátor súhlas na tento akt?“

„Rozhodol sa, že pokiaľ si neoverí výpoveď svedka o posielaní provízií na Solovičov monacký účet, tak ho z väzby nepustí.“

„Pán major, žiadam vás o nahliadnutie do jeho spisu, aby som mohol vzniesť protest proti takémuto konaniu. Okrem toho – po dohode s klientom – požiadam sudcu o možnosť prepustiť ho na kauciu.“

„Na to máte plné právo. Nech sa páči, tu máte sudcovo zdôvodnenie, prečo ho ponechal vo väzbe.“

Takže veci sú jasné, hovoril si v duchu pre seba po odchode z kancelárie majora Ledného. Teraz všetko závisí od prešetroní monackého účtu, či tam v uvedenej sume naozaj pravidelne chodili peniaze od Albáncov, alebo nie. To ale nejaký ten piatok potrvá. Musím sa pokúsiť Petra dostať von na kauciu. Takže idem hneď za sudcom. Najskôr si však pripravím žiadosť, aby som nestrácal zbytočne čas.

O sudcovi Milanovi Kobkovi bolo známe, že je prísny a spravodlivý, ale za určitých okolností aj podplatiteľný sudca. To sa v brandži vo vyšších kruhoch vedelo. No len málokto si trúfal ísť za ním a nadškrtnúť mu za prižmúrenie oka čosi o peniazoch. To muselo ísť o prípad, kde v hre boli veľké peniaze, obvinenému hrozil vysoký trest a prišiel za ním človek, ktorého dlho poznal. Pravda, to sa, našťastie, aspoň zatiaľ, Petra Soloviča netýkalo. Aj tak však Sýkora predpokladal, že s tou kauciou pre neho to nebude také ľahké.

„Ahoj, Milan,“ pozdravil s úsmevom starého spolužiaka. „Dopočul som sa, že si na môjho klienta uvalil väzbu. Vieš dobre, že pokiaľ sa dopátraš, ako je to s tým jeho monackým účtom, uplynie dosť veľa dní. Prišiel som ťa preto požiadať o možnosť prepustiť môjho klienta na kauciu. Tu máš kópiu

mojej žiadosti. Dúfam, že mi vyhovieš,“ povedal, pričom sa spýtavo pozrel na Kobku.

„Ty naháňaš stále len peniaze. Už dosť dlho sme sa nevideli a ani sa ma neopýtaš, ako sa mám, či mám niečo nového a tak podobne. Nie je predsa trestné opýtať sa sudcu, ako sa má, najmä keď sme spolu drali lavice na prednáškach či cvičkách na fakulte. Ale dobre. Keď som sa dozvedel, že si právny zástupca Petra Soloviča, hneď som vedel, že sa ho pokúsiš dostať von na kauciu. Ja ti ale vopred hovorím, že to odmietam. Na slobode by mohol ovplyvňovať svedkov a tým mariť celé vyšetrovanie. Takže v tomto ti, žiaľ, nemôžem pomôcť.“

„Napriek tvojmu vyjadreniu som už žiadosť dal do podateľne a za tebou som sa len prišiel opýtať, ako sa na to pozeráš. Pravdupovediac – tvoje zamietavé stanovisko ma neprekvapilo. No počkám, pokiaľ dostanem do rúk tvoje úradné rozhodnutie – a zrejme sa odvolám. Milan, už ťa nebudem ďalej zdržovať, ale mohol by si zvážiť všetky okolnosti a na tú kauciu pristúpiť. Ahoj.“

Popoludní dostal sudca Milan Kobka v pošte aj oficiálnu žiadosť o prepustenie Petra Soloviča z väzby na kauciu. Zahrúžil sa do jej zdôvodnenia. Okrem toho, že advokát v nej uvádzal, že ide o netrestaného človeka, ktorý doteraz žil bezúhonným životom, a vzhľadom na to, že jeho prípad nespadá pod paragraf 62 ods. 1. Trestného zákona – napríklad, ako je vlastizrada, teror, vražda, lúpež, znásilnenie, genocída a podobne, žiada o možnosť prepustenia Petra Soloviča z väzby na kauciu. Hm, zamýšľal sa sudca, budem mu musieť zrejme vyhovieť. Jeho kauza, aspoň zatiaľ, nespadá pod uvedený paragraf. A aj ďalšie okolnosti hovoria v prospech neho, takže ho asi pustím. No ale akú vysokú kauciu mám požadovať, šomral si pre seba Kobka. Keďže ide o dosť bohatého človeka, ako som sa zo spisov dozvedel, navrhnem mu sumu pätnásttisíc eur. Tak sa aj stalo. Do týždňa od vzatia Petra Soloviča do väzby bol z nej na kauciu prepustený. Adam ho už čakal pred zadnou bránou Justičného paláca, skadiaľ spravidla púšťali tunajších väzňov. Po krátkom, srdečnom privítaní ho odviezol domov, kde ho Mária už netrpezlivo čakala. Aj keď ho požíval dnu,

nešiel. Vedel, že sa musí zo svojej traumy manželke vyrozhprávaf a vari ju potom aj pomilovať. Ved predtým, ako vystúpil z auta, sa s Petrom dohodli, že o tretej poobede príde k nemu do kancelárie. Tam sa rozhodnú o ďalšom postupe, lebo, ako mu povedal, toto bolo len také zahrievacie kolo a sudcu Kobku sa len tak ľahko nezbaví. Upozornil ho tiež, že je možné, že sudca dal vyšetrovateľovi povolenie na jeho odpočúvanie a sledovanie. Preto do telefónu nech nič, čo by mohlo súvisieť s prípadom, nehovorí. A tiež nech si dá pozor, s kým sa bude, pokiaľ kauza neskončí, stýkať.

X X X

Solovič po asi dvoch hodinách strávených doma žene porozprával, ako prežíval pobyt v base. Po dobrom jedle a krátkom odpočinku nasadol do svojho obľúbeného Tuarega, aby sa vybral do svojej kancelárie. Tá sa nachádzala v nákupnom centre Eurovea, blízko hotela Sheraton. Keď sa objavil vo dverách svojej akciovky Panónia hotels, na šiestom poschodí, sekretárky na neho prekvapene pozreli.

„Ach, pán generálny riaditeľ,“ vzdychli, „to sme radi, že vás opäť vidíme. V tých médiách všeličo povedali a napísali, ale my sme tomu neverili. Dúfali sme, že vás čoskoro pustia, lebo sa po vás zháňala kopa ľudí, a my sme im nevedeli povedať, kedy prídete. Tu sme pre vás pripravili ich zoznam. Nech sa páči, pozrite si ho a potom nám povedzte, v akom poradí s nimi chcete alebo nechcete hovoriť.“

„Milé dámy, som rád, že ste mi verili. To vám nezabudnem. No teraz mi v prvom rade zavolajte Andreja Holého, riaditeľa hotela Hviezda. Potom si u vás objednávam jednu kávičku a mimoriadne aj s koňačikom.“ Nato sa zavrel do svojej kancelárie, pohodlne sa usadil vo veľkom koženom kresle a čakal, kedy ho sekretárka spojí s požadovaným zamestnancom.

Zakrátko mu už Libuša, šarmantná mladá slečna s mimoriadnym nadaním na jazyky, oznamovala, že na linke má pána riaditeľa Andreja Holého.

„Ahoj, Andrej,“ trochu chladne ho pozdravil Solovič, „bol by som rád, keby si hneď teraz prišiel ku mne do firmy. Potrebujem si s tebou pohovoriť, ako ide hotel, ako vyzerá účasť na pripravovanom kongrese a o ďalších veciach, takže ťa o polhodinu očakávam. Dovidenia.“ Nato položil slúchadlo a zamyslene sa pozeral na Dunaj, ktorý majestátne tiekol pod oknami jeho pracovne. Z rozmýšľania ho do reality vrátila sekretárka, ktorá mu oznámila, že pán riaditeľ Holý už čaká na prijatie.

„Dobrý deň prajem, pán generálny,“ zdravil sa už vo dverách Holý, „čím mám začať? Čo vás najviac zaujíma?“

„Andrej, vieš, že si v base mohol byť so mnou, ale som ťa nezhodil. Takže mi povedz všetko, čo vieš o tých Albáncoch a ako to pri prehliadke a zatýkaní v hoteli vyzeralo. Okrem toho mi nie je jasné, prečo ťa polícia nezatkla. Predsa ten Ahmed musel vedieť, že v tom ideš so mnou.“

„Pán generálny, celá akcia prebehla veľmi profesionálne. Policajti neprišli s húkačkami a v uniformách. Dostavili sa na troch civilných autách. Postupne z nich vystúpilo dvannásť mužov. Ako mi rozprával portier, dvaja z nich zostali akože sa rozprávať pri dverách a ostatní vyšli výťahom na posledné poschodie. Predtým sa však ich veliteľ zastavil u mňa a požiadal ma, aby som do apartmánu zavolať s tým, že idem k nim, lebo s Ismedom potrebujem súrne hovoriť. Nato ma vyzval, aby som ho sprevádzal. Nechápavo som sa ho opýtal, čo to všetko má znamenať. Tváril som sa ľahostajne, ale pot mi po chrbte tiekol cícerkom. Vedel som, že je zle, ale nič iné som nemohol robiť. Pravda, do telefónu som sa ohlásil podľa dohovoreného hesla, haló, tu je riaditeľ, takže Ismed, ktorý tam práve bol, vedel, že ide k nim polícia, a tak sa mu na poslednú chvíľu podarilo z apartmánu utiecť. Muselo to byť o chlp. Lebo keď som aj s veliteľom zásahu prišiel k apartmánu, policajti nás už pri dverách čakali. Na môj pozdrav dobrý deň, pán Ismed, otvorte, už som tu, nikto nereagoval. Po jeho opakovaní bolo v apartmáne opäť ticho. Potom veliteľ akcie zvolal, že je tu polícia, a vyzval prítomných, aby okamžite otvorili dvere, lebo inak ich vyvalia. Napokon sa spoza dverí niekto ozval, že už ide